

I åpenbaringstiden har vi fått se og oppleve Jesu herlighet gjennom bibeltekstene. Jeg vet ikke helt hvordan ordet herlighet kommuniserer i dag. Når noen ropte "herlighed" i min oppvekst på Sørlandet, da betydde det ofte en stor positiv overraskelse, men ble også av og til brukt hvis noe var riv ruskende galt. Men slik skal det ikke forstås når Bibelen taler om Guds eller Jesu herlighet. Riktignok kan denne herligheten komme som en stor overraskelse på folk, men ordet herlighet er bestandig brukt om det beste og flotteste, det mest praktfulle som finnes. For himmelens herlighet overgår alt vi har opplevd her.

Et annet ord som også kan misforståes er ordet forherlige. Noen bruker det om å framstille noe som bedre enn det er i virkeligheten. Men når det brukes om Gud, at Gud forherliges, da betyr det at det blir synlig hvor herlig og bra Gud er. Da legges det ikke noe til, men det som skjuler for at vi kan se Guds herlighet blir borte og vi kan se mer av Gud slik han er.

Vi skal nå snart høre fra Jesu yppersteprestlige bønn. Der bruker han begge disse ordene: herlighet og forherlige. Jesus tar oss med inn i sin inderlige bønn til sin Far. Utover i Johannes 17 ber Jesus for sine troende disipler, men også for oss som lever i dag, vi som ved hjelp av det forkynte Guds ord har kommet til tro på Jesus.

Prekentekest: Joh 17,1-8

Jesus løftet blikket mot himmelen og sa: Far, timen er kommet. La din Sønn bli forherliget, så Sønnen kan forherlige deg. For du har gitt ham makt over alt som heter menneske, for at han skal gi evig liv til alle som du har gitt ham. Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus. Jeg har forherliget deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du gav meg å gjøre. Og nå ber jeg at du, Far, vil gi meg den herlighet som jeg hadde hos deg før verden ble til. Jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker du gav meg fra verden. De var dine, og du gav meg dem, og de har holdt fast på ditt ord. Nå vet de at alt det du har gitt meg, er fra deg. For jeg har gitt dem de ord du gav meg, og de har tatt imot dem. Nå vet de i sannhet at jeg er utgått fra deg, og de har trodd at du har sendt meg.

Slik lyder Herrens ord.

Hva vil det si å kjenne? Hvis du kjenner et menneske da vet du noe om personen. Du vet hvor han bor, hvor han har vokst opp, du vet hva han gjør til daglig, hvem hans familie er. Kort sagt; du har en god del informasjon om hvem denne personen er. Så vil du kanskje si at det er forskjell på å kjenne til et menneske og å kjenne et menneske. Det er forskjell på å ha kunnskap og kjennskap, kan vi si.

Et eksempel. Alle vet vi hvem Kjell Magne Bondevik er. Vi kjenner ham som politiker og som statsminister. Han er kjendis og vi ser ham ofte på TV. Når slike kjendiser går ute på byen, møter de ofte mennesker som vet veldig mye om hvem de er, men alle disse som kjendisene møter i folkevrimmelen er helt ukjente for dem. Folk nikker og smiler, men kjendisen kjenner ingen. Kjennskapen går kun én vei. Derfor kan det neppe kalles kjennskap, men kunnskap. Annerledes er det når noen virkelig kjenner hverandre. Da går det personlige forholdet begge veiene. Uten dette lille ordet hverandre blir det ingen kjennskap.

Mange mennesker har idoler, mennesker en beundrer og ser opp til. Jeg har sett på TV intervju med mennesker som har én stor drøm i livet; å få møte sitt idol. Poppsangere har gjerne fanklubber og tusenvis av beundrere. Kun et fåtall av disse beundrerne oppnår å møte sitt store idol, men kanskje bærer de på en drøm om en gang i livet å få til et slikt møte. Hva har all denne praten om kunnskap og kjennskap med prekenteksten å gjøre? Jo, Jesus sa: "Dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus." Jesus sier for det første noe om det evige livet. For det andre knytter han det evige livet til å kjenne Gud Fader og Sønnen Jesus Kristus.

Mange mennesker kjenner på en lengsel etter Gud. Noen slår seg til ro med sin lengsel og synes de har nok med den. De er som medlemmer av en fanklubb. Noen er mer aktive enn andre. Noen søker kunnskap om idolet, og Jesus blir et forbilde som de kan mye om, som de har hørt andres meninger om, kanskje også forskeres oppfatninger om. Om det å møte Jesus har noen gjerne en drøm om, andre bærer ikke drømmen med seg for de tror idolet er død. Men mange er positive til kirken og prestene, og setter sitt kirkemedlemskap høyt. Altfor mange slår seg til ro med sin lengsel og sitt medlemskap. Men det evige livet går de glipp av. Deres status som mennesker med kunnskap uten kjennskap gir ingen frelse.

Bibelen forteller uten omsvøp at Jesus kom til vår jord for å frelse mennesker fra fortapelsen. Den lille Bibel sier det rett ut: "For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv." Tro og kjenne. To ord som hører sammen. Begge forteller de om hva forholdet til Gud består i. Begge to er knyttet sammen med det evige liv.

Troen forutsetter at det er noen en tror på. Men tro går kun én vei, fra oss til Jesus, fra oss til Gud. Å kjenne noen er derimot gjensidig, det går begge veier. Den som kjenner Jesus er også kjent av Jesus. Jesus kjenner alle sine, ja han kjenner oss bedre enn vi kjenner oss selv. Men forholdet blir aldri likeverdige. Det betegnes som et forhold som fra vår side består i å tro på Jesus.

Også kunnskap hører med i Gudsforholdet. All kjennskap har en kunnskapsside, man vet en hel del om den som man kjenner. Også troen har en kunnskapsside,

troen har et innhold. Gud har talt inn i vår virkelighet. Og selve Ordet, det er Jesus selv, ja, Jesus og gudsordet er så tett bundet sammen at de to er ett. Vi kan derfor ikke si at vi tror på Gud hvis vi ikke tror det er sant det Jesus sa. Om sine disipler sa Jesus: "Jeg har gitt dem de ord du gav meg, og de har tatt imot dem," og videre, "jeg ber ikke bare for dem, men også for de som ved deres ord kommer til tro på meg."

Vi ser at Ordet fra Gud er gitt videre. Det samme ordet fra Jesus gikk ut til disiplene den gang. Ordet er ved Den Hellige Ånd nedskrevet i vår hellige skrift. "Alle skrifter som er inngitt av Gud," står det, "er også nyttige til å gi opplæring og tale til rette, hjelpe på rett vei og oppdra i rettferd." 2Tim 3,16. Inngitt av Gud. Da står Gud selv som garantist for sannheten. Slik er det med alle skrifter som er inngitt av Gud, også brevene i Det Nye Testamente. Jesus sa til sine utsendte disipler: "Den som hører dere, hører meg." Luk 10,16.

Derfor følger Jesu autoritet også Paulus-brevene og det som forkynnes i de øvrige skriftene i Det Nye Testamente. Å kjenne Jesus er altså et personlig trosforhold der troen har et innhold. Troen er det apparatet som gjør at vi kan ta til oss det Jesus har talt og gitt gjennom evangeliene, gjennom Det Nye Testamente og hele vår bibel. Ved troen og Den Hellige Ånd kan bibelordet forvandle våre liv og forme oss etter Jesu bilde, det som kalles helliggjørelse.

Troen kan vi ikke legge fra oss som penger i en bank og tro at kontoen skal vokse. Troen er det redskapet som tar imot det Gud vil gi. Og vi er helt avhengige av å stadig på ny og på ny ta imot. Alternativet er at troen blir borte og kjennsforholdet til Jesus går over til kun å bli et kunnskapsbasert forhold uten at vi selv merker det. Vår forbindelse til Jesus er troen. Troen lever av Ordet som forkynnes. Derfor er det livsviktig for kristne å høre det samme bibelordet igjen og igjen.

Vel kan det være kjedelig å høre prekener og den samme forkynnelsen år etter år. Vel kan vi prester utfordres til å fornye oss på mange måter. Men fellesskapet om Guds ord og sakrament er den arenaen Jesus har sagt han vil møte oss på. Han kaller også menigheten sitt legeme. Til dette fellesskapet knytter han sitt nærvær på en helt spesiell måte. Her er det flere enn prest, organist, kirketjener og klokker som har oppgaver. Tenk ikke smått om din plass i menigheten. Tenk ikke smått om din stilling som Jesu disippel. Ikke bare kjenner du Jesus, men du er også kjent av Jesus og du er født på ny inn i en menighet som er Jesu legeme.

Og vet du, ordet som brukes om å kjenne Jesus er også brukt i Det Gamle Testamente. Da brukes kjenne som å anerkjenne Gud. (Jes 1,3; Hos 2,22) Vi kalles til å la Gud være Gud i våre liv. I tro skal vi få ta imot det Gud vil gi oss, men vi skal også få gi Gud anerkjennelse i menigheten gjennom lovsang, tilbedelse og takk.

Poppsangere har gjerne fanklubber og tusenvis av beundrere. Kun et fåtall av disse oppnår å møte sitt store idol. Vi har en Frelser vi kjenner personlig. Han ble et forbilde for mange gjennom det livet han levde. Han åpenbarte Guds herlighet gjennom å gå lidelsens vei for oss. I dag er det kun hans troende disipler som ser Guds herlighet i Jesu død på korset. Mange forholder seg likegyldig eller uforstående til det hele, det angår liksom ikke dem. I Første korinterbrev kapittel én står det: "Ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst er det Guds kraft." 1Kor 1,18.

Det er mange forkynnere som kan skrive under på at ved korset går det et skille. Det er mange som ser mye herlighet, mye vakkert og bra med Jesu liv som forbilde, som helbreder og hans gode gjerninger. Men det er få som virkelig ser Guds herlighet i Jesu soningsdød på korset. Men den som tror, ser storheten i at Gud var villig til å ofre så uendelig mye for å frelse oss syndere at han gav sin egen kjære Sønn. Vi vet det var av kjærlighet og vi forstår at det ikke kunne være noen annen måte vi kunne reddes på. Så har han gitt oss troen og Den Hellige Ånd i våre hjerter. Og vi har en Far i himmelen som både kjenner oss og elsker oss og har født oss på ny inn i samfunnet med seg. Vi har en bror ved Guds side som ber for oss og er oss nær. Han er ikke utilgjengelig i sin høye himmel. I dag møter Jesus Kristus sine troende kristne, og han kommer nær med sin nåde og kraft i nattverdets sakrament. Så er Herrens bord dekket i dag for alle som tror og vil følge sin Herre og Mester.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.